

CAMINS OBERTS

Feina feta no té destorb

Estimats diocesans,

Hi tornem: la missió és apassionant, certament esgotadora, però també fascinant. Que ningú decaigui. L'experiència confirma la duresa i la joia. Encerts i fracassos són el pa nostre de cada dia. No cal pensar ni que ho tenim tot fet —dada evident si observem el nostre entorn immediat—, ni que no es pot fer res de res. El que ens diuen les nostres vivències pastorals és que sembla força assenyat saber mesurar les pròpies forces, és a dir, ser dels qui no rebutgem mai ningú i ens deixem ajudar; ser, òbviament, dels qui en tota acció pastoral reconeixem els dons que l'Esperit ens ofereix per a seguir essent testimonis creïbles; ser dels qui no ens entristim amb facilitat i, per tant, ser dels qui recordem que Déu és qui té l'última paraula.

Avui, doncs, com a ressò de l'evangeli que l'Església ens ofereix, voldria fer esment d'una d'aquelles dites que fem servir per expressar la convicció d'haver fet el que havíem de fer, aquella que diu: «Feina feta no té destorb».

No voldria pas fer-ne una lectura centrada únicament en nosaltres mateixos. La missió és obra de l'Esperit; nosaltres som instruments de Déu. En tot cas, voldria subratllar la importància de fer el que està a les nostres mans, no més, tampoc menys.

El Regne que Jesús anuncià amb la seva vida és de Déu, no nostre. Nosaltres ens disposem a viure com a deixebles i missioners, plens d'esperança. Som dels qui ens reconeixem com a instruments seus, i és l'Esperit Sant qui ens atorga la capacitat de viure les benaurances.

El papa Francesc ens va advertir, en un escrit seu, *Gaudete et exsultate*, del perill de neognosticisme i de neopelagianisme. M'explico: esdevenir veritables instruments per a la missió no pot reduir-se a un conjunt de coneixements a l'abast úni-

cament d'uns experts, ni pot ser fruit d'un voluntarisme extraordinari, a prova de bomba, en mans només dels més forts.

Així, doncs, a cadascú li toca fer allò que Déu li ofereix com a tasca, com a responsabilitat, començant per les situacions més petites, quotidianes i imperceptibles. Si som fidels en les petites coses, ho serem en les de més envergadura.

Les nostres accions, però, no poden restar separades de l'agraïment. Més enllà de l'èxit o del fracàs, aquest ser agraïts ens permet a tots de seguir dient ben alt: «L'esperança existeix!». El fet de dir «gràcies», o simplement viure agraïts, és un acte molt profund d'humilitat.

Qualsevol missioner sap retornar al lloc d'on va partir per agrair les seves pròpies arrels, els seus orígens. No pas perquè fossin perfectes, sinó perquè, per bé o per mal, van servir d'alguna manera per començar a caminar.

Si us plau, estimats diocesans de Lleida, siguem agraïts amb la fe que ens han transmès els nostres avantpassats. Siguem dels qui no ens cansem mai de viure el do de la fe amb valentia i agraïment. Fem el que ens toca fer, perquè «feina feta no té destorb». No oblidem mai qui som, d'on venim i cap a on anem. És així que la nostra missió se'ns mostrarà sempre com un do de l'Esperit Sant i, per tant, apassionant, de vegades un pèl feixuga, però, alhora, sempre esperançadora.

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Primers Consells del nou episcopat

El bisbe Daniel va presidir per primer cop, el passat 18 de setembre, el Consell de Pastoral de la diòcesi i el Consell Diocesà de Presbiteri. En el Consell de Pastoral va agrair el compromís de tots els integrants i els va convidar a «escoltar-nos i complementar-nos». El Consell de Pastoral ha considerat que, en un temps de canvis importants en la societat, cal repensar la seva tasca i serà la Permanent de la Diòcesi l'encarregada d'endegar i proposar aquest procés de reflexió.

Per la seva banda, l'equip de la Delegació de Vocacions ha acordat trobar-se cinc cops al llarg d'aquest curs amb l'objectiu d'abordar la falta de vocacions a la diòcesi de Lleida. Considera que és necessari ajudar els joves amb inquietuds i preocupacions perquè trobin la seva vocació.

Entre algunes activitats que es duran a terme hi ha una cadena de pregària per les vocacions, que tindrà lloc del 3 al 13 de novembre.

CAMINOS ABIERTOS

Obra hecha,
nada pesa

Estimados diocesanos,

Aquí estamos de nuevo: la misión es apasionante, ciertamente agotadora, pero también fascinante. Que nadie decaiga. La experiencia confirma la dureza y la alegría. Los aciertos y los fracasos son nuestro pan de cada día. No hace falta pensar ni que lo tenemos todo hecho —dato evidente si observamos nuestro entorno inmediato—, ni que no se puede hacer nada de nada. Lo que nos dicen nuestras vivencias pastorales es que parece bastante sensato saber medir las propias fuerzas, es decir, ser de los que no rechazamos nunca a nadie y nos dejamos ayudar; ser, obviamente, de los que en toda acción pastoral reconocemos los dones que el Espíritu nos ofrece para seguir siendo testigos creíbles; ser de los que no nos entristecemos con facilidad y, por tanto, ser de los que recordamos que Dios es quien tiene la última palabra.

Hoy, pues, como eco del evangelio que la Iglesia nos ofrece, quisiera hacer mención de uno de aquellos dichos que usamos para expresar la convicción de haber hecho lo que debíamos hacer, aquel que dice: «Obra hecha, nada pesa».

No quisiera hacer de ello una lectura centrada únicamente en nosotros mismos. La misión es obra del Espíritu; nosotros somos instrumentos de Dios. En todo caso, quisiera subrayar la importancia de hacer lo que está en nuestras manos, ni más, ni menos.

El Reino que Jesús anunció con su vida es de Dios, no nuestro. Nosotros nos disponemos a vivir como discípulos y misioneros, llenos de esperanza. Somos de los que nos reconocemos como instrumentos suyos, y es el Espíritu Santo quien nos otorga la capacidad de vivir las bienaventuranzas.

El papa Francisco nos advirtió, en un escrito suyo, *Gaudete et exultate*, del peligro del neognosticismo y del neopelagianismo. Me explico: convertirse en verdaderos instrumentos para la misión no puede reducirse a un conjunto de conocimientos al alcance únicamente de unos expertos, ni puede ser fruto de un voluntarismo extraordinario, a prueba de bomba, en manos solo de los más fuertes.

Así, pues, a cada uno le toca hacer aquello que Dios le ofrece como tarea, como responsabilidad, empezando por las situaciones más pequeñas, cotidianas e imperceptibles. Si somos fieles en las cosas pequeñas, lo seremos en las de mayor envergadura.

Nuestras acciones, sin embargo, no pueden quedar separadas del agradecimiento. Más allá del éxito o del fracaso, este ser agradecidos nos permite a todos seguir diciendo en voz alta: «¡La esperanza existe!». El hecho de decir «gracias», o simplemente vivir agradecidos, es un acto muy profundo de humildad.

Cualquier misionero sabe regresar al lugar de donde partió para agradecer sus propias raíces, sus orígenes. No porque fueran perfectos, sino porque, para bien o para mal, sirvieron de alguna manera para empezar a caminar.

Por favor, estimados diocesanos de Lleida, seamos agradecidos con la fe que nos han transmitido nuestros antepasados. Seamos de los que no nos cansamos nunca de vivir el don de la fe con valentía y gratitud. Hagamos lo que nos toca hacer, porque «obra hecha, nada pesa». No olvidemos nunca quiénes somos, de dónde venimos y hacia dónde vamos. Es así como nuestra misión se nos mostrará siempre como un don del Espíritu Santo y, por tanto, apasionante, a veces un poco pesada, pero, al mismo tiempo, siempre esperanzadora.

Con mi bendición y afecto,

† **Daniel Palau Valero**
Obispo de Lleida

Portes obertes per mostrar Càritas
des de dins

Prop de 200 persones van participar, el divendres 19 de setembre, a la jornada de portes obertes de Càritas Diocesana de Lleida, celebrada en el marc de la 16a edició de l'Obert del Centre Històric. Amb el lema «Càritas des de dins», l'entitat va oferir un recorregut per diferents àmbits de la seva acció social, amb propostes que van per-

metre als visitants conèixer de prop els múltiples programes de Càritas Diocesana de Lleida com el d'habitatges solidaris, de temporers i exclusió residencial, el d'inserció laboral i l'empresa Troballes, la tasca d'acollida social, les accions de sensibilització i la comunicació amb socis i voluntariat. A través de jocs i espais lúdics, les activitats van combinar continguts informatius i coneixement per apropar Càritas a la ciutadania.

Per la seva part, ja fa tres estius que des d'Arrels Sant Ignasi s'obre el Refugi Climàtic a l'Arrels Centre Obert per oferir un espai segur, fresc i digne a les persones que viuen al carrer durant els mesos de més calor a Lleida. Es tracta d'un recurs senzill, però vital, on moltes persones han pogut descansar, hidratar-se, dutxar-se, canviar-se de roba i, sobretot, sentir-se acollides i escoltades. Amb els diferents donatius, s'han recaptat 13.990 euros, però no s'ha allargat la campanya durant tot el mes de setembre perquè no s'han arribat a cobrir totes les despeses.

Cicle de conferències de l'IREL
en femení

La conferència «La dona en la societat d'avui. Reptes i signes d'esperança» a càrrec de la pediatra i psicòloga Montse Esquerda obrirà el curs 2025-2026 de l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida-IREL el proper dijous 16 d'octubre a les set de la tarda a la sala d'actes de l'Edifici Transfronter de la UdL a Capponet.

Es tracta de la primera conferència del Cicle «El paper de la dona en la construcció d'un món millor». Ho coordina l'IREL i ho organitza la Fundació Joan Maragall, l'Institut d'Estudis Ilerdencs-Diputació de Lleida, la

Universitat de Lleida i l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL). L'entrada és lliure.

Al llarg del curs hi haurà un total de set xerrades amb el denominador comú de la dona com a subjecte principal. Hi prendran part com a conferenciants, a més de Montse Esquerda en la lliçó inaugural, l'antropòloga Núria Montserrat Farré, el psiquiatre Josep Pifarré, la pedagoga Mar Galceran, la psicopedagoga Antonieta Mateus, el filòsof Àngel Castañeira, i tancarà el cicle el 9 d'abril la pedagoga Dolors Puigdevall.

Devoció i festa a l'Aplec de Grenyana

L'Aplec en honor a la Mare de Déu de Grenyana va tornar a reunir, el passat 21 de setembre, un gran nombre de fidels de l'Horta de Lleida a l'ermida que hi ha en aquesta partida.

Com la setmana anterior a Butsènit, el bisbe Daniel va presidir l'Eucaristia, acompanyat en aquesta ocasió per Mn. Lluís Sallán, i amb els cants de la Coral de la Catedral. L'acte es va completar amb les ofrenes dels sardanistes i dels veïns de les partides de l'Horta, així com amb una ballada de sardanes.

La imatge de la Mare de Déu de Grenyana no és l'original, trobada als voltants del segle XIII, ja que fou cremada juntament amb altres imatges de l'ermida durant la Guerra Civil. L'actual és una talla en fusta obra de l'escultor lleidatà Jaume Gort el 1955.

L'aplec de Grenyana tanca cada estiu el calendari de festes de les partides de l'Horta de Lleida.

Intens calendari per als joves de la diòcesi

Rutes, cinefòrums, voluntariats o recessos són algunes de les activitats que Església Jove de Lleida ofereix als joves per aquest curs escolar. Una dotzena de persones, entre representants de la diòcesi, d'escoles, de Càritas o de parròquies, van presentar el seu calendari el divendres 19 de setembre a la Casa de l'Església. L'entitat també organitza una sèrie de trobades amb universitaris amb missa a la parròquia del Carme cada quinze dies i que van començar el 24 de setembre. A més, també hi haurà rutes per a caminar i a la vegada fer un recés. La primera es va fer ja al congost

de Montrebei i la vall d'Àger; el 25 d'octubre es farà a Manresa i Montserrat; de l'1 al 3 de maig, a les Avel·lanes; i del 4 al 9 de juliol, al Camino Lebaniego. La primera d'aquestes experiències a Montserrat serà una

trobada de joves de les diòcesis catalanes i balears per celebrar el mil·lenari del monestir.

D'altra banda, el grup de joves lleidatans que aquest estiu van participar al Jubileu de la Joventut es van retrobar el passat 20 de setembre a la parròquia de Montserrat de Lleida per compartir un dinar de germanor al qual va assistir el bisbe Daniel, que també havia estat amb ells aquest estiu al Vaticà. La trobada va servir per reviuere l'experiència de l'agost i per tenir un nou contacte amb el bisbe, que va afegir-se a la paella amb caragols que es va preparar als locals parroquials.

Primeres confirmacions del bisbe Daniel

L'església de l'Assumpció de la Mare de Déu de Casteldans va acollir, el passat 20 de setembre, la primera celebració eucarística de confirmacions del bisbe Daniel des de la seva ordenació el passat 19 de juliol. Es van confirmar dos joves, Adam Codina i Josi Alba, a qui el bisbe es va dirigir durant l'homilia per dir-los: «No estigueu sols, viviu en comunitat. Encara que hi ha moments en què necessitem estar sols per pregar i reflexionar, cal caminar junts en el seguiment del Crist». Els assistents a la celebració, familiars, amics dels confirmands i els veïns de Casteldans van manifestar la seva satisfacció per haver estat un dels primers pobles en rebre la visita del nou bisbe.

El mateix dissabte també va celebrar confirmacions a la parròquia de Sant Salvador de Pardinyes.

Sortida a la Cova de Sant Ignasi

La Comissió de Vida Consagrada del Bisbat de Lleida organitza per al proper 18 d'octubre una sortida a la Cova de Sant Ignasi de Manresa. L'excursió inclou una visita guiada als murals de mosaic de la Història de la Salvació que omplen l'església del Santuari i una Eucaristia a la Cova de Sant Ignasi. A més, de forma optativa, també es podrà visitar la Capella de Montserrat i el Pou de Llum. Els inscrits, que sortiran de Lleida a les nou del matí i tornaran cap a les

seu pelegrinatge a Montserrat, i on va escriure els *Exercicis espirituals*.

sis de la tarda, també compartiran un dinar de germanor als menjadors de la Casa d'Exercicis.

Aquesta activitat, que s'organitza cada any a inicis del curs, és una oportunitat per compartir una jornada de lleure i d'espiritualitat que, en aquesta ocasió, porta a descobrir un espai que recorda el lloc on sant Ignasi de Loiola es va recloure per pregar i dejenar després del

REFLEXIONS

Siguem agraïts

L'agraïment és una virtut que ens acostava a Déu.

Demander ens surt més instintivament del nostre cor. En canvi, agrair els béns rebuts ja se'ns passa més i no sempre hi pensem.

És molt gràfic l'evangeli d'avui. Deu leprosos demanen a crida a Jesús la seva guarició. Nou eren jueus, un samarità. Tots quedaran guarits. Només un torna a donar gràcies.

Jesús manifestarà la seva sorpresa: «No eren deu els qui han estat purificats? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?»

Aquesta és una mica la nostra realitat humana. Som molts a l'hora de demanar i pocs a l'hora d'agrair...

Déu es compadeix de tots els éssers humans. Potser no hem entès prou bé aquesta afirmació. En el nostre parlar de cada dia, per compassió entenem sentir llàstima o donar una almoïna... No és aquesta la compassió evangèlica.

Compassió vol dir «patir amb», compartir el dolor o el sofriment, posar-se a l'altura de l'altre i dir-li «jo camino amb tu i porto el teu dolor». Aquesta és la compassió de Déu amb nosaltres i en Jesús ens ha demostrat que és així. Per això, quan trobem algú així, que comparteix el nostre sofriment, és clar que ens surt l'agraïment del cor.

Tornem al text de l'evangeli: només un ha tornat per donar gràcies a Jesús. I encara era un foraster, un samarità. Jesús l'acull i amb la salut física li assegura l'altra salvació, la salvació per la fe: «Aixeca't i ves-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

Déu sempre s'avança en el camí de la salvació. I espera que nosaltres li retornem amb la nostra acció de gràcies.

L'evangeli d'avui ens convida a tenir un cor agraït. Quina senzillesa i quina grandesa trobem en la persona de Jesús.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Rm 1,1-7 / Sl 97 / Lc 11,29-32]. Sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

14. ■ Dimarts [Rm 1,16-25 / Sl 18 / Lc 11,37-41]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. □ Dimecres [Sir 15,1-6 / Sl 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús

(Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), vg. carmelitana i dra. de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.

16. ■ Dijous [Rm 3,21-30 / Sl 129 / Lc 11,47-54]. Santa Hedvig (Eduvigis), religiosa cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Parayle-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Gal·deric.

17. ■ Divendres [Rm 4,1-8 / Sl 31 / Lc 12,1-7]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe i màrtir a Roma (107); sant Rodolf, màrtir; santa Exupèria, màrtir.

18. ■ Dissabte [2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen màrtir.

19. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ex 17,8-13 / Sl 120 / 2Tm 3,14-4,2 / Lc 18,1-8]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i sant Isaac Jogues (†1647), preveres jesuïtes, i sis preveres més, màrtirs al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada, 1694 - Roma, 1775), prev., fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador.

Diumenge XXVIII de durant l'any (C)

COMENTARI

«¿Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?»

Atots ens agrada que els altres siguin agraïts; però no sé si nosaltres ho som sempre. L'escena de l'evangel·li, en aquest sentit, és clara. Primer tenim la petició dels *deu leprosos que cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!»*. És un crit d'ajuda. I Jesús no els cura directament sinó que els envia als sacerdots perquè testifiquin que ja estan nets. I els leprosos confien en Jesús: *Mentre hi anaven [a presentar-se al sacerdot] quedaren purs de la lepra*. Tots queden nets. Però algú es recorda de Jesús. *Era un samarità. Un d'ells quan s'adonà que estava bo, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies*. Però Jesús troba a faltar els altres nou. Per això digué: *No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?* És l'únic que és capaç d'agrair el Senyor la guarició. Precisament un samarità, que no pertanyia al poble d'Israel, és l'únic que va tenir prou fe com per reconèixer la bondat de Déu que actuava en Jesús. El Senyor *li diu: La teva fe t'ha salvat*. Més enllà de la curació física hi ha la fe en el Jesús que l'ha curat. El leprós ha descobert en la seva rehabilitació física la persona de Jesús. Per això està salvat. La salvació es troba oberta a tots fins i tot als exclosos d'Israel. I l'acció de gràcies és la resposta agraïda a la salvació de Déu. Ja sabem que els leprosos vivien marginats. Per això la seva guarició suposava reintegrar-se a la vida normal, poder tornar al temple, poder conviure amb la resta del poble. La primera lectura ens parla també de la curació d'un leprós, *Naaman de Síria*. També un estranger. Un cop curat per la intervenció d'Eliseu també reconeix: *Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra*. La curació el porta a la fe i a l'adoració i culte de l'únic Déu. També ell ha sabut anar més enllà de la curació física. Nosaltres, tenim prou fe per descobrir que tot és do del Senyor? Li ho sabem agrair? Seguim l'exemple d'aquests estrangers?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor.» Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo.» Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «¿Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

► Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la bona nova que jo predico, i per això he de sofrir fins trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la paraula de Déu. Jo ho suporto tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist. Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 17,11-19)

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poble li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!» En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i ves-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

► Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 5,14-17)

En aquellos días, el sirio Naamán bajó y se bañó en el Jordán siete veces, conforme a la palabra de Eliseo, el hombre de Dios. Y su carne volvió a ser como la de un niño pequeño: quedó limpio de su lepra. Naamán y toda su comitiva regresaron al lugar donde se encontraba el hombre de Dios. Al llegar, se detuvo ante él exclamando: «Ahora conozco que no hay en toda la tierra otro Dios que el de Israel. Recibe, pues, un presente de tu siervo». Pero Eliseo respondió: «Vive el Señor ante quien sirvo, que no he de aceptar nada». Y le insistió en que aceptase, pero él rehusó. Naamán dijo entonces: «Que al menos le den a tu siervo tierra del país, la carga de un par de mulos, porque tu servidor no ofrecerá ya holocausto ni sacrificio a otros dioses más que al Señor».

► Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 2,8-13)

Querido hermano: Acuérdate de Jesucristo, resucitado de entre los muertos, nacido del linaje de David, según mi evangelio, por el que padezco hasta llevar cadenas, como un malhechor; pero la palabra de Dios no está encadenada. Por eso lo aguanto todo por los elegidos, para que ellos también alcancen la salvación y la gloria eterna en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito: Pues si morimos con él, también viviremos con él; si perseveramos, también reinaremos con él; si lo negamos, también él nos negará. Si somos infieles, él permanece fiel, porque no puede negarse a sí mismo.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 17,11-19)

Una vez, yendo Jesús camino de Jerusalén, pasaba entre Samaria y Galilea. Cuando iba a entrar en una ciudad, vinieron a su encuentro diez hombres leprosos, que se pararon a lo lejos y a gritos le decían: «Jesús, maestro, ten compasión de nosotros». Al verlos, les dijo: «Id a presentaros a los sacerdotes».

Y sucedió que, mientras iban de camino, quedaron limpios. Uno de ellos, viendo que estaba curado, se volvió alabando a Dios a grandes gritos y se postró a los pies de Jesús, rostro en tierra, dándole gracias. Este era un samaritano. Jesús, tomó la palabra y dijo: «¿No han quedado limpios los diez?; los otros nueve, ¿dónde están? ¿No ha habido quien volviera a dar gloria a Dios más que este extranjero?». Y le dijo: «Levántate, vete; tu fe te ha salvado».